

Κοσσυφοπέδιο-Βόρειος Ήπειρος

ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ ή όχι;

Στις 17 Φεβρουαρίου 2008 ή ήγεσία του Κοσσυφοπέδιου -στηριζόμενη στους προστάτες της- κήρυξε την ανεξαρτησία της περιοχής. Όλα τα «δόγματα» και «θέσφατα» που είχε επινοήσει ή ελληνική έξωτερική πολιτική για να δικαιολογεί την αδρανή και μοιρολατρική στάση των τελευταίων δεκαετιών -από το «άπαρβιαστο των συνόρων» και το «δεν διεκδικούμε τίποτα» μέχρι ακόμη και το «ή Κύπρος αποφασίζει και ή Ελλάδα συμπαρίσταται»-κατέρρευσαν και γελοιοποιήθηκαν. Την έκκωφαντική σιωπή των πρώτων ήμερών διαδέχτηκε ή εμφάνής αλλαγή στην έξωτερική πολιτική και το ευχάριστο είναι με συναίνεση σχεδόν όλου του πολιτικού κόσμου.

Τήν ίδια ακριβώς ήμερομηνία 94 χρόνια πριν, κήρυξαν τον αυτονομιακό

αδιανόητο μετά από μία τέτοια εξέλιξη στο Κοσσυφοπέδιο, να παραμείνει τελματωμένο το Βορειοηπειρωτικό ζήτημα. Και δεύτερον και σπουδαιότερο, το θέμα της Βορείου Ήπειρου προηγείται ιστορικά και είναι επί της ουσίας πολύ πιο έτοιμο προς λύση στην κατεύθυνση της αυτονομίας.

Κατεστραμμένο μοναστήρι του 14^{ου} αιώνα στο Κοσσυφοπέδιο

Άσχετα αν παροδικά συμφέροντα που ήθελαν ένα βολικό προτεκτοράτο και ή αδράνεια της ελληνικής πλευράς οδήγησαν σε θέσεις και στάσεις όπως αυτή της Αμερικανικής πολιτικής.

Πάντως ή αλήθεια παραμένει, ότι σε αντίθεση με τους Κοσσοβάρους:

Οί Βορειοηπειρώτες δε διεκδικούν την πατρίδα κάποιου άλλου λαού και τα ιστορικά του λίκνα. Η Βόρειος Ήπειρος είναι ή πανάρχαια ελληνική πατρίδα τους και ή ιστορία τους αναπόσπαστο κομμάτι της ελληνικής ιστορίας

Οί Βορειοηπειρώτες δε βασίζονται στα άνομα συμφέροντα των ισχυρών από την Τουρκοκρατία και την εποχή του Χίτλερ έως σήμερα. Αντίθετα είναι αυτοί που εναντιώθηκαν και υπέστησαν τα πάνδεινα από κάθε

μορφής ολοκληρωτισμό.

Οί Βορειοηπειρώτες δε χρειάζονται να αίματοκυλίσουν χωριά, να σκορπίζουν πτώματα στις βουνοπλαγιές για να προκαλέσουν τή διεθνή παρέμβαση και να επιχαιρούν το βομβαρδισμό αμάχων, υποδομών ακόμη και μίας ιστορικής ευρωπαϊκής πρωτεύουσας. Αντίθετα εκφράζουν αισθήματα φιλίας και αγάπης

προς τον Αλβανικό λαό που αναγκαστικά ζούν μαζί του και ή μητέρα πατρίδα τους, ή Ελλάδα, είναι αυτή που τον

«είναι αδιανόητο μετά από μία τέτοια εξέλιξη στο Κοσσυφοπέδιο, να παραμείνει τελματωμένο το Βορειοηπειρωτικό ζήτημα»

τρέφει τις δύο τελευταίες δεκαετίες και τον οδηγεί στο δρόμο της ανάπτυξης και της Ευρώπης.

Οί Βορειοηπειρώτες δε έχουν υπόδικους και κατάδικους για έγκλημα πολέμου στα Διεθνή Δικαστήρια. Αντίθετα χιλιάδες από αυτούς άδικα καταδικάστηκαν, διώχθηκαν, φυλακίστηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν και θανατώθηκαν από τον καιρό του Ζώγου, των φοβερών Χότζα και Αλία, μέχρι τους ήρωικούς πέντε της «Ομόνοιας» το 1994 και τους πέντε Χειμαριώτες το 2003.

«Οί Βορειοηπειρώτες δε χρειάζεται να αίματοκυλίσουν χωριά, να σκορπίζουν πτώματα στις βουνοπλαγιές για να προκαλέσουν τή διεθνή παρέμβαση»

Το μόνο τους έγκλημα, ότι ήταν Χριστιανοί και Έλληνες.

Οί Βορειοηπειρώτες δε γκρέμισαν, ούτε κατέστρεψαν λατρευτικούς χώρους, εκκλησίες και μοναστήρια χαρακτηρισμένα ως μνημεία παγκόσμιας κληρονομιάς. Αντίθετα είδαν τους δικούς τους να μετατρέπονται σε στάβλους, να ισοπεδώνονται και ακόμη και σήμερα να βεβηλώνονται και να λεηλατούνται.

Συνεπώς, πράγματι ή Βόρειος Ήπειρος δε είναι Κοσσυφοπέδιο. Η Βόρειος Ήπειρος διεκδικεί τα δικά της με μέσα ειρηνικά, βάσει των αρχών του Διεθνούς Δικαίου, με ένότητα και δυναμισμό. Και για κάθε αντικειμενικό παρατηρητή που επιθυμεί την ειρήνη, ή δικαίωση της είναι μονόδρομος, κάτω όμως από μία βασική προϋπόθεση: Τήν αφύπνιση του Έλληνισμού, στη Βόρειο Ήπειρο, στην ελεύθερη Ελλάδα, αλλά και παγκοσμίως.

Δημήτριος Πέτρος

Σερβικός χάρτης που αναπαριστά τα χτυπήματα των Αλβανών σε σερβικά μοναστήρια

τους αγώνα οί Βορειοηπειρώτες. Και μάλιστα έναν αγώνα νικηφόρο που είχε ως αποτέλεσμα στις 17 Μαΐου του 1914-μόλις τρεις μήνες μετά-τήν υπογραφή του Πρωτόκολλου της Κερκύρας από τις Μεγάλες Δυνάμεις και από την ίδια την Αλβανία που παραχωρούσε ευρύτατη -γεωγραφικά και πολιτικά-αυτονομία στη Βόρειο Ήπειρο. Αυτήν ή τυχαία(;) σύμπτωση απεικονίζει ανάγλυφα δύο πραγματικότητες: Πρώτον, ότι είναι